

لویه جرگهء عنعنه یی، یا نمایشی؟!

خواستم از خود بیرسم، که آیا این همه مصارف گراف و هیاهوی بی پایان به خاطر این بود، که لویه جرگهء عنعنه یی دایر گردد و به گفتهء آقای حامد کرزی "پلان استراتیژیک توأمیت با ایالات متحدهء امریکا- ناتوکه با شرکت ۲/۰۰۰ نماینده از نخبه گان همه اقشار اجتماعی، ملیتهای به هم برادر افغانستان از همه ولایتها، ولسوالیها، علاقه داریها، شهرها و محله ها به کمپ تالارگونه یی در غرب شهر کابل به شور و بحث و یا قسمی که گفته شد به مشوره بیردازند؟"

ولی، زمانی که با دقت به مسأله بنگریم، دیده میشود، که برخورد ایالات متحدهء امریکا در برابر افغانستان چنان مضحک است، که اکنون بازی با دلکها راه دراز و پُر عذاب خود را برای مردم افغانستان پیموده و ایالات متحدهء امریکا- ناتو در هم سویی نزدیک با هم دستان شان که خود را دوست مردم افغانستان و ارمغان آور دموکراسی و امنیت میداند، میخواهند عنعنه ها، رسوم و عادهای مردم را نیز به مسخره گرفته و از اهمیت آن بکاهند.

اگر به عنعنهء جرگه ها توجه داشته باشیم، هریک از جرگه ها به خاطر هدف مشخصی دایر شده اند و پیامد آن پیشنهادها نی، بل که تصامیم آینده ساز و قاطع برای مردم افغانستان بادر نظر داشت منافع کشورهای همسایه اش بوده است.

به گونهء مثال، میتوان از لویه جرگهء سال ۱۹۴۱م. که به اساس درخواست رژیم فاشیستی آلمان آن وقت، که در رأس آن جلاد همه زمانه ها آدولف هیتلر قرارداد داشت، زیر این نام که ملت افغان و آلمان از یک نژاد- یعنی نژاد آریایی- هستند و باید در برابر اتحاد شوروی در یک صف برزند و هم دست با رژیم ضد بشری آلمان شوند، لویه جرگهء افغانستان دایر و بیطرفی مطلق افغانستان را تصویب و تأکید نمود.

البته، در آن زمان در کنار افغانستان کشورهایی چون سوئیس، هلند، دانمارک، سوئد، ناروی و فنلند، از جمله کشورهای بیطرف بودند، ولی تعدادی از آن ها کاملاً بیطرف نماندند و غیرمستقیم با زرادخانه های تولید سلاح همکاری داشتند و اما، لویه جرگه افغانها بر تصمیم خویش با وجود وعده های چرب و نرم دولت فاشیستی آلمان وفادار ماند.

تذکر این واقعیت، همانا گذاشتن مهرِ صحت بر عنعنه های افغانیست.

ولی، اکنون چه میگذرد؟ به یاد داشته باشیم که لویه جرگه ها صرفاً برای دادن مشوره نی، بل که برای اتخاذ تصمیم در مورد معینی دعوت میشوند. شاملان و یا نماینده های لویه جرگه ها قبلاً در تفاهم با مردم به توافق میرسند و بعداً به صفت پیام آوران به محل تدویر لویه جرگه آمده تقاضای جانب مقابل را شنیده و بالاخر تصمیم شان را تبارز میدهند.

در این جا جانب مقابل که ایالات متحدهء امریکا- ناتوست و میخواهد با پی ریزی پلانی که هیچ یک از نماینده های لویه جرگه از آن اطلاعی ندارند- نمیخواهم آقای حامد کرزی و هم دستان نزدیکش را شامل این گروه سازم- صورت توافق عالیترین نهاد عنعنه یی کشور را به دست آورند. باید دقت داشت که ایالات متحدهء امریکا- ناتو و هم دستان پلان شان را آماده دارند ولی، برای نماینده های لویه جرگه اجازه ورود را به آن نمیدهند، زیرا آنان ضرورت به یک چک سفید دارند و ارقام را بعداً در آن ثبت خواهند نمود و سر انجام ملامتی هرگونه عواقب ناگوار آن را به آدرس مردم افغانستان خواهند فرستاد. این درست همان وضعیست که در طول همین ده سال اخیر و سالهای مقاومت جهادیها در عمل پیاده شده و اکنون وارد مرحله نهایی خود میگردد.

نگاه گذرا به ترکیب نماینده های لویه جرگه میرساند، که اکثریت آنان قصرنشینان کابل نشین هستند، که به نحوی از انحا یعنی ارتباطهای شخصی و سازمانی شان زمینه سازان سیاست تجاوزگرانهء امپریالیزم بین المللی و ناتو و حکومت نظامیگر پاکستان به رهبری ایالات متحدهء امریکا و دولت انگلستان میباشد. در این جایگاه میتوان از جنگسالارها، زورمندها و قوماندانها، والیهای ولایتها به حیث نظارتگران نماینده های ولایت مربوطهء شان یادآور شد.

ایالات متحدهء امریکا و ناتو که از ده سال بدین سو نخ آرایبی سیاست را در افغانستان به دست دارند، هر باری که کدام رویداد ملی و یا بین المللی دعوت میشود، دفعتاً با فراشباشیهای شان

حضور مییابند و خیمه های بزرگی را ایجاد نموده و بعداً بساطش را برمیچینند. آیا امریکاییها و یا غربیها تا حال امکان اعمارِ کدام تالارِ در خورِ چنین مسایل را نداشتند؟ چرا که نی! ولی، نمیخواهند در این کشور تعمیرِ ثابتی را اعمار کنند، زیرا بعد از برآورده شدن خواسته های شان این کشور را ترک گفته و خرابه ها را به مردم افغانستان واگذار میشوند.

در مقابل، تا رسیدنِ چنین روز موعودی سفارت شان را چنان وسعت میدهند، که قریب است به گونهء سفارتش در بغداد تمام مناطق مرکزی شهرِ کابل را غصب نمایند، که در این راستا چندین وزارتخانه راهی حومهء شهر شده اند.

بالاخر، لویه جرگهء عنعنه یی نی بل که فرمایشی، سندی را ارایه میکند، که در ۷۶ مورد قلمفرسایی نموده و به اساس تصمیم پیشین، سند به شورای ملی غرض تصویب نهایی ارایه میگردد.

بینیم، که در شورا کیها در این مورد تصمیم میگیرند، همانا همان دسته هایی که شامل همین جرگه بودند، اکنون در یک ساختارِ کوچکتر ناجی پلان توأمیت استراتیژیک امریکا- ناتو با افغانستان میگردند. چالشهایی که در این زمینه وجود داشت، از جانب وستر ویلی وزیر امور خارجهء آلمان، که در دومین روز برگزاری لویه جرگه طور ناگهانی وارد کابل شد و پشتارهء تسکین دهنده با خود داشت، از سر راه برداشته شد.

www.ayenda.org